

Arrest

nr. 167 641 van 13 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat LEBOEUF *loco* advocaat. C. DESENFANS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische vrouw afkomstig uit Basra in Zuid-Irak. U zou begin jaren 80 samen met uw gezin zijn verhuisd naar Bagdad in Centraal-Irak, meerbepaald naar de wijk 'ad Dawra'. Na de lagere en de middelbare school zou u politieke en sociale wetenschappen zijn beginnen studeren aan de universiteit van Bagdad in de Jadriya wijk. In het academiejaar 1995-1996 zou u uw diploma hebben behaald. Na uw studie zou u thuis zijn gebleven. In 2002 zou u gehuwd zijn met F.(...) S.(...) A.(...), een soennitische Arabier die werkzaam was als advocaat. Jullie hebben samen twee kinderen: A.(...) (°7/10/2003) en O.(...) (°22/02/2005). Na uw huwelijk zou u zijn verhuisd naar Mansour, meerbepaald naar de wijk el Mohandesin, een overwegend soennitische wijk. In 2005 zou u samen met uw twee kinderen naar Syrië zijn verhuisd. Jullie zouden daar erkend zijn als politiek vluchteling. In 2007

zou u vanuit Syrië naar Turkije gereisd om vervolgens verder te reizen naar Zweden waar u begin 2008 een asielaanvraag indiende. Deze aanvraag werd afgewezen. In februari 2009 zou u vervolgens vrijwillig zijn teruggekeerd naar Irak. Na een kort verblijf van 10 dagen in Bagdad zou u samen met uw twee kinderen terug naar Syrië verhuisd zijn, waar u opnieuw werd erkend als vluchteling door UNHCR. U vestigde zich in de wijk Jeramana in Damascus, waar u een appartement huurde. Uw echtgenoot zou u regelmatig geld hebben opgestuurd om in uw levensbehoeften te voorzien. Uw beide kinderen zouden in Damascus naar school zijn gegaan. In juli 2012 zou u vervolgens Syrië zijn ontvlucht omwille van de algemene onveilige situatie als gevolg van de aan de gang zijnde burgeroorlog. U zou teruggekeerd zijn naar Bagdad, waar u zich vestigde in de Salam wijk, een subwijk van Mansour. U zou hebben vastgesteld dat er veel meer shiieten woonden in deze wijk dan in de periode van vóór 2005. Nadat IS was opgerukt in Irak en Mosul onder controle had gekregen in juni 2014 zouden de sektarische spanningen in Bagdad meer en meer zichtbaar zijn geworden. Het geweld flakkerde op en er vonden meer en meer aanslagen plaats. Einde november 2014 zou uw echtgenoot een dreigbrief hebben gevonden, die zich bevond onder één van de ruitenwissers van zijn wagen. In deze brief was geschreven dat uw echtgenoot voor de Amerikanen had gewerkt en dat hij een soenniet is. Daarom diende hij de wijk onmiddellijk te verlaten. Jullie zouden deze dreigbrief heel serieus hebben genomen en besloten dan ook de wijk te verlaten om naar Ameriya te verhuizen waar uw schoonbroer woonde. U zou in deze overwegend soennitische wijk een drietal weken hebben verbleven. Op 15 december 2014 zouden uzelf, uw echtgenoot en jullie twee kinderen met het vliegtuig naar Turkije gereisd zijn. Op 2 april 2015 zouden uzelf en uw twee kinderen met een bootje vanuit Turkije naar Griekenland overgestoken zijn. Uw echtgenoot zou in Turkije zijn achtergebleven omdat hij deze oversteek naar Griekenland te riskant vond. Vanuit Athene vloog u met uw twee kinderen naar België, waar u op 4 mei 2015 aankwam. Op 6 mei 2015 vroeg u asiel aan in België. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw oude identiteitskaart, uw bewijs van nationaliteit, uw woonstkaart, uw verkiezingskaart, een werkbadge van uw echtgenoot, een attest van UNHCR in Syrië, een kopie van een ontheemdenkaart, uw huwelijksakte, de geboorteakten, de bewijzen van nationaliteit en de identiteitskaarten van uw twee zonen, kopies van de paspoorten van uzelf en uw twee zonen, een kopie van uw voedselkaart en tenslotte nog een aantal kopies in verband met het werk van uw echtgenoot (advocatenkaart, diploma, werkcontracten en een attest van het bedrijf van uw schoonbroer waarvoor uw echtgenoot juridisch advies gaf) en een dreigbrief.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde dat einde november 2014 uw echtgenoot een persoonlijk aan hem gerichte dreigbrief had ontvangen. In deze brief was geschreven dat hij samenwerkt met de Amerikanen, dat hij een soenniet is en dat hij daarom de wijk binnen de drie dagen diende te verlaten, zoniet zou hijzelf en zijn familie een doelwit worden. Kort hierna zouden jullie besloten hebben naar de wijk Ameriya te verhuizen waar uw schoonbroer woonde. Drie weken later zouden jullie het land zijn ontvlucht (zie gehoorverslag CGVS, vragen 155-185). U bevestigde dat er zich één feit heeft voorgedaan dat aldus de concrete vluchtaanleiding uitmaakte, te weten het ontvangen van de aan uw echtgenoot gerichte dreigbrief (zie gehoorverslag CGVS, vraag 158). Vooreerst is het opmerkelijk dat niet uw echtgenoot, maar uzelf naar België bent gekomen om in dit verband asiel aan te vragen, terwijl de dreigbrief in de eerste plaats aan uw echtgenoot was gericht. U verklaarde hierover dat uw echtgenoot was meegevlucht tot in Turkije, maar dat hij de oversteek via de zee naar Griekenland te riskant vond en dat hij aldus verkoos om u samen met de kinderen naar Europa te laten vluchten om dan later in het kader van gezinshereniging jullie te komen vervoegen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 58-62). Dit is opnieuw een erg opmerkelijke uitleg. Wat er ook van zij, er rijzen ernstige twijfels over uw verklaringen met betrekking tot de dreigbrief. Blijkt immers dat u de inhoud van deze dreigbrief allerm minst goed kent. Zo verklaarde u dat uw echtgenoot zijn naam niet letterlijk is vernoemd in de dreigbrief. Nochtans bleek uit de vertaling van de dreigbrief dat dit wel degelijk het geval is. U werd hiermee geconfronteerd en antwoordde dat u er niet op gelet heeft. U leest snel en vergeet dan ook snel wat u gelezen heeft, zo voegde u er nog aan toe. U werd erop gewezen dat deze uitleg niet overtuigt, temeer daar deze dreigbrief het enige concrete element uitmaakt waarop u uw asielaanvraag baseert. Op de vraag of deze brief ondertekend was door één of andere organisatie of militie, verwees u naar de 'Selam brigade'. U voegde eraan toe nooit eerder van deze organisatie te hebben gehoord en u kon dan ook niet zeggen aan welke andere bekende militie deze organisatie gelinkt is. U opperde dat het mogelijkerwijze gelinkt was aan 'Asaab ahl al haq' of aan het Mehdileger, u expliceerde dat er verschillende zijn. Uit de vertaling van de dreigbrief blijkt duidelijk dat in het logo bovenaan de brief de organisatie 'Asaab ahl al Haq' is vermeld. Uit de vertaling blijkt overigens nergens dat er verwezen is naar de Selam brigade. U werd hiermee geconfronteerd en antwoordde nu plots dat deze brigade deel uitmaakt van 'Asaab ahl al Haq'. U werd erop gewezen dat u

kort ervoor nog had laten optekenen niet te weten aan welke bekende militie de 'Selam brigade' gelinkt is. U repliceerde dat uw man u hierover had ingelicht. Wat er ook van zij, het is onbegrijpelijk dat u niet gewoon heeft verwezen naar de militie 'Asaab ahl al haq' toen u werd gevraagd welke organisatie of militie de brief had verstuurd, temeer daar deze organisatie duidelijk vermeld is in het logo bovenaan de brief (zie gehoorverslag CGVS, vragen 159-176). Omwille van deze redenen rijzen er ernstige twijfels over uw verklaringen met betrekking tot deze dreigbrief. U legde overigens enkel een kopie voor van deze dreigbrief. Kopies van documenten laten niet toe de authenticiteit van de originelen na te gaan. Dergelijke documenten kunnen enkel weerhouden worden in het geval van geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is.

Dient in dit verband nog te worden opgemerkt dat u noch uw man enige stappen hebben ondernomen om aangifte te doen van de dreigbrief bij de Irakese autoriteiten. U werd gevraagd wat hiervan de reden was. U antwoordde dat uw man eerder in het verleden al was bedreigd geweest omwille van zijn werk in de groene zone voor de Amerikanen. Hij zou toen wel degelijk aangifte hebben gedaan van deze dreigementen, maar dit zou tot niets hebben geleid (zie gehoorverslag CGVS, vragen 179 en 180). Deze houding is opmerkelijk aangezien deze eerdere feiten dateren van 2009. Immers uw echtgenoot heeft in de groene zone gewerkt van 2005 tot 2009 (zie gehoorverslag CGVS, vragen 202 en 203). Dat jullie zich nog zouden baseren op deze negatieve ervaringen met de Irakese autoriteiten, hoewel deze minstens zes jaar geleden plaatsvonden, is toch opmerkelijk te noemen, zeker gezien het beroep van uw echtgenoot.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht.

In de mate dat u verwees naar de algemene onveilige situatie als gevolg van de toegenomen sektarische spanningen na de opmars van IS in Irak vanaf juni 2014 (zie gehoorverslag CGVS, vraag 172) dient te worden opgemerkt dat u hiermee geen persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aantoot.

In de mate dat u verwees u naar uw problemen uit het verleden dient het volgende te worden opgemerkt. In 2005 vluchtte u naar Syrië en dit omwille van het sektarische geweld. U werd er erkend als vluchteling en verkreeg een verblijfsvergunning in Syrië. Einde 2007 zou u vanuit Syrië naar Zweden zijn gevlucht, waar u een asielaanvraag indiende. Deze werd afgewezen. In februari 2009 zou u dan ook vrijwillig teruggekeerd zijn naar Irak, waarna u onmiddellijk terug naar Syrië doorreisde. U werd hier opnieuw erkend als vluchteling door UNHCR en bekam opnieuw een permanente verblijfsvergunning (zie gehoorverslag CGVS, vragen 107-134). Uw vluchtmotieven van 2005 en later in 2009 hadden hun oorzaak in de algemene onveilige situatie als gevolg van het sektarische geweld (zie gehoorverslag CGVS, vraag 108). Uw verklaringen getuigen evenwel niet van een persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U leidde een stabiel leven in Syrië, kon uw kinderen naar school laten gaan en kwam in het algemeen niets tekort (zie gehoorverslag CGVS, vraag 137). Omwille van de onveilige situatie als gevolg van de burgeroorlog in Syrië besloot u echter om in juli 2012 terug te keren naar Irak (zie gehoorverslag CGVS, vraag 139).

In verband met de problemen van uw echtgenoot die hij in het verleden als advocaat kende, dient het volgende te worden opgemerkt. Van 2005 tot 2009 zou hij regelmatig hebben samengewerkt met zijn schoonbroer dewelke opdrachten uitvoerde voor de Amerikanen, meerbepaald in de groene zone. In deze periode zou uw echtgenoot regelmatig dreigtelefoontjes hebben gekregen. Hoewel u er het fijne niet van afweet, kon u wel zeggen dat deze bedreigingen ophielden van zodra uw echtgenoot niet langer betrokken was bij de uitvoering van de contracten voor de Amerikanen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 202-214). Wat er ook van zij, voor uw echtgenoot waren deze dreigementen niet van aard om het land te ontvluchten. Immers, toen u in 2005 voor het eerst naar Syrië vluchtte, zou uw echtgenoot u niet hebben vervoegd. Hij zou gewoon verder zijn blijven werken in Irak (zie gehoorverslag CGVS, vragen 121-125). Men kan dan ook bezwaarlijk spreken van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw echtgenoot voor wat betreft de periode 2005-2009.

De door u voorgelegde documenten bevestigen uw persoonsgegevens, die van uw zonen en die van uw echtgenoot en verder ook het feit dat uw echtgenoot werkte als advocaat. Deze zaken staan hier niet ter discussie. Deze door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw

administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld. U verklaarde immers weliswaar te zijn geboren in Basra, maar vanaf begin jaren 80 zou u altijd in Bagdad hebben gewoond (zie gehoorverslag CGVS, vragen 16-18).

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal

de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uw zus Esraa Abdallah Saddik SADDIK (O.V. 8.075.047; CG 15/14968) op basis van eigen motieven ook een asielaanvraag ingediend heeft maar nog niet gehoord werd door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op een “*appreciatiefout*” en op de schending van artikel 48/3 tot 48/7 en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 3 van het EVRM, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt*”.

2.1.2. Ter staving van haar betoog, voegt verzoekster naast een arrest van 1 oktober 2015 van het *United Kingdom Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber)* algemene informatie omtrent de situatie in Irak en Bagdad.

Bij de aanvullende nota die verzoekster ter terechtzitting neerlegt voegt zij algemene informatie omtrent de situatie in Irak en Bagdad en e-mails omtrent terugkeer naar Irak.

2.2.1. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan verder geen vooringenomenheid of gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Verzoekster toont derhalve niet aan dat zij geen recht zou hebben gehad op een eerlijke administratieve procedure.

2.2.2. Verzoeksters uitgewerkte middel in de aanvullende nota, zijnde de schending van “*het beginsel van tegensprekelijkheid en van de rechten van verdediging*” en artikel 26 PR CGVS, heeft betrekking op de informatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing (COI Focus Irak van 6 oktober 2016), waardoor het niet als een nieuw element kan worden beschouwd in de zin van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/76, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…) De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de

aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.(...)”.

Middelen, ook indien deze de openbare orde raken, moeten, teneinde de rechten van de verdediging van de andere partij(en) te vrijwaren, in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen. Te dezen toont de verzoekende partij niet aan, en de Raad kan niet anders vaststellen, dat de grondslag van deze onderdelen niet reeds bestond op het ogenblik dat de verzoekende partij het verzoekschrift heeft ingediend.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de

relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde dat einde november 2014 uw echtgenoot een persoonlijk aan hem gerichte dreigbrief had ontvangen. In deze brief was geschreven dat hij samenwerkt met de Amerikanen, dat hij een soenniet is en dat hij daarom de wijk binnen de drie dagen diende te verlaten, zoniet zou hijzelf en zijn familie een doelwit worden. Kort hierna zouden jullie besloten hebben naar de wijk Ameriya te verhuizen waar uw schoonbroer woonde. Drie weken later zouden jullie het land zijn ontvlucht (zie gehoorverslag CGVS, vragen 155-185). U bevestigde dat er zich één feit heeft voorgedaan dat aldus de concrete vluchtaanleiding uitmaakte, te weten het ontvangen van de aan uw echtgenoot gerichte dreigbrief (zie gehoorverslag CGVS, vraag 158). Vooreerst is het opmerkelijk dat niet uw echtgenoot, maar uzelf naar België bent gekomen om in dit verband asiel aan te vragen, terwijl de dreigbrief in de eerste plaats aan uw echtgenoot was gericht. U verklaarde hierover dat uw echtgenoot was meegevlucht tot in Turkije, maar dat hij de oversteek via de zee naar Griekenland te riskant vond en dat hij aldus verkoos om u samen met de kinderen naar Europa te laten vluchten om dan later in het kader van gezinshereniging jullie te komen vervoegen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 58-62). Dit is opnieuw een erg opmerkelijke uitleg. Wat er ook van zij, er rijzen ernstige twijfels over uw verklaringen met betrekking tot de dreigbrief. Blijkt immers dat u de inhoud van deze dreigbrief allerm minst goed kent. Zo verklaarde u dat uw echtgenoot zijn naam niet letterlijk is vernoemd in de dreigbrief. Nochtans bleek uit de vertaling van de dreigbrief dat dit wel degelijk het geval is. U werd hiermee geconfronteerd en antwoordde dat u er niet op gelet heeft. U leest snel en vergeet dan ook snel wat u gelezen heeft, zo voegde u er nog aan toe. U werd erop gewezen dat deze uitleg niet overtuigt, temeer daar deze dreigbrief het enige concrete element uitmaakt waarop u uw asielrelaas baseert. Op de vraag of deze brief ondertekend was door één of andere organisatie of militie, verwees u naar de 'Selam brigade'. U voegde eraan toe nooit eerder van deze organisatie te hebben gehoord en u kon dan ook niet zeggen aan welke andere bekende militie deze organisatie gelinkt is. U opperde dat het mogelijkerwijze gelinkt was aan 'Asaeb ahl al haq' of aan het Mehdileger, u expliceerde dat er verschillende zijn. Uit de vertaling van de dreigbrief blijkt duidelijk dat in het logo bovenaan de brief de organisatie 'Asaeb ahl al Haq' is vermeld. Uit de vertaling blijkt overigens nergens dat er verwezen is naar de Selam brigade. U werd hiermee geconfronteerd en antwoordde nu plots dat deze brigade deel uitmaakt van 'Asaeb ahl al Haq'. U werd erop gewezen dat u kort ervoor nog had laten optekenen niet te weten aan welke bekende militie de 'Selam brigade' gelinkt is. U repliceerde dat uw man u hierover had ingelicht. Wat er ook van zij, het is onbegrijpelijk dat u niet gewoon heeft verwezen naar de militie 'Asaeb ahl al haq' toen u werd gevraagd welke organisatie of militie de brief had verstuurd, temeer daar deze organisatie duidelijk vermeld is in het logo bovenaan de brief (zie gehoorverslag CGVS, vragen 159-176). Omwille van deze redenen rijzen er ernstige twijfels over uw verklaringen met betrekking tot deze dreigbrief. U legde overigens enkel een kopie voor van deze dreigbrief. Kopies van documenten laten niet toe de authenticiteit van de originelen na te gaan. Dergelijke documenten kunnen enkel weerhouden worden in het geval van geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is.

Dient in dit verband nog te worden opgemerkt dat u noch uw man enige stappen hebben ondernomen om aangifte te doen van de dreigbrief bij de Irakese autoriteiten. U werd gevraagd wat hiervan de reden was. U antwoordde dat uw man eerder in het verleden al was bedreigd geweest omwille van zijn werk in de groene zone voor de Amerikanen. Hij zou toen wel degelijk aangifte hebben gedaan van deze dreigementen, maar dit zou tot niets hebben geleid (zie gehoorverslag CGVS, vragen 179 en 180). Deze houding is opmerkelijk aangezien deze eerdere feiten dateren van 2009. Immers uw echtgenoot heeft in de groene zone gewerkt van 2005 tot 2009 (zie gehoorverslag CGVS, vragen 202 en 203). Dat jullie zich nog zouden baseren op deze negatieve ervaringen met de Irakese autoriteiten, hoewel deze minstens zes jaar geleden plaatsvonden, is toch opmerkelijk te noemen, zeker gezien het beroep van uw echtgenoot.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht.

In de mate dat u verwees naar de algemene onveilige situatie als gevolg van de toegenomen sektarische spanningen na de opmars van IS in Irak vanaf juni 2014 (zie gehoorverslag CGVS, vraag 172) dient te worden opgemerkt dat u hiermee geen persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aantoot.

In de mate dat u verwees u naar uw problemen uit het verleden dient het volgende te worden opgemerkt. In 2005 vluchtte u naar Syrië en dit omwille van het sektarische geweld. U werd er erkend als vluchteling en verkreeg een verblijfsvergunning in Syrië. Einde 2007 zou u vanuit Syrië naar Zweden zijn gevlucht, waar u een asielaanvraag indiende. Deze werd afgewezen. In februari 2009 zou u dan ook vrijwillig teruggekeerd zijn naar Irak, waarna u onmiddellijk terug naar Syrië doorreisde. U werd hier opnieuw erkend als vluchteling door UNHCR en bekam opnieuw een permanente verblijfsvergunning (zie gehoorverslag CGVS, vragen 107-134). Uw vluchtmotieven van 2005 en later in 2009 hadden hun oorzaak in de algemene onveilige situatie als gevolg van het sektarische geweld (zie gehoorverslag CGVS, vraag 108). Uw verklaringen getuigen evenwel niet van een persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U leidde een stabiel leven in Syrië, kon uw kinderen naar school laten gaan en kwam in het algemeen niets tekort (zie gehoorverslag CGVS, vraag 137). Omwille van de onveilige situatie als gevolg van de burgeroorlog in Syrië besloot u echter om in juli 2012 terug te keren naar Irak (zie gehoorverslag CGVS, vraag 139).

In verband met de problemen van uw echtgenoot die hij in het verleden als advocaat kende, dient het volgende te worden opgemerkt. Van 2005 tot 2009 zou hij regelmatig hebben samengewerkt met zijn schoonbroer dewelke opdrachten uitvoerde voor de Amerikanen, meerbepaald in de groene zone. In deze periode zou uw echtgenoot regelmatig dreigtelefoontjes hebben gekregen. Hoewel u er het fijne niet van afweet, kon u wel zeggen dat deze bedreigingen ophielden van zodra uw echtgenoot niet langer betrokken was bij de uitvoering van de contracten voor de Amerikanen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 202-214). Wat er ook van zij, voor uw echtgenoot waren deze dreigementen niet van aard om het land te ontvluchten. Immers, toen u in 2005 voor het eerst naar Syrië vluchtte, zou uw echtgenoot u niet hebben vervoegd. Hij zou gewoon verder zijn blijven werken in Irak (zie gehoorverslag CGVS, vragen 121-125). Men kan dan ook bezwaarlijk spreken van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw echtgenoot voor wat betreft de periode 2005-2009.

De door u voorgelegde documenten bevestigen uw persoonsgegevens, die van uw zonen en die van echtgenoot en verder ook het feit dat uw echtgenoot werkte als advocaat. Deze zaken staan hier niet ter discussie. Deze door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.”

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Zij beperkt zich immers tot het herhalen van haar tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afgelegde verklaringen, zonder de concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen of te verklaren. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde daarenboven terecht dat de neergelegde dreigbrief een fotokopie betreft. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Hierbij moet worden opgemerkt dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Aangezien kon worden vastgesteld dat verzoekster de inhoud van deze dreigbrief niet goed kent kan het in het verzoekschrift ontwikkelde betoog omtrent wat een zorgvuldig onderzoek van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan zijn geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen. Het argument dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen kritiek heeft omtrent de layout of de inhoud van de brief doet hieraan evenmin afbreuk. Het weze herhaald dat de bewijslast in beginsel bij de verzoekende partij berust en dat het niet de taak is van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Waar wordt vastgesteld dat verzoekster noch haar echtgenoot stappen hebben ondernomen om aangifte te doen van de dreigbrief bij de Iraakse autoriteiten, brengt verzoekster enkel bij dat zij zich niet alleen op negatieve ervaringen baseert, maar ook op de effectieve situatie in Bagdad. Opnieuw beperkt zij zich tot het herhalen van haar eigen verklaringen en verwijst zij naar enkele passages uit het Cedocoverslag dat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Hierin wordt weliswaar gerapporteerd van het feit dat milities straffeloos te werk gaan, dat de officiële veiligheidsdiensten daar weinig tegen kunnen ondernemen en dat soennieten in Bagdad een groter risico lopen om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten, doch deze algemene informatie doet evenwel niets af aan de vaststelling dat wanneer verzoekster werd gevraagd wat de reden was van dit nalaten, zij enkel antwoordde dat haar echtgenoot eerder in het verleden al was bedreigd geweest omwille van zijn werk in de groene zone voor de Amerikanen, toen wel degelijk aangifte heeft gedaan van deze dreigementen, maar dat dit tot niets zou hebben geleid (zie gehoorverslag CGVS, vragen 179

en 180). Dat verzoekster eveneens zou verklaard hebben dat een klacht neerleggen niets oplevert, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekster noch haar echtgenoot enige inspanning hebben gedaan om ergens bescherming te zoeken, hetgeen niet aannemelijk is gelet op het beroep van verzoeksters echtgenoot, die in een dergelijke positie geacht wordt goed geplaatst te zijn om bescherming voor zichzelf en zijn gezin te zoeken en minstens een klacht neer te leggen.

De door verzoekster voorgelegde documenten bevestigen haar persoonsgegevens, die van haar zonen en die van haar echtgenoot en verder ook het feit dat haar echtgenoot werkte als advocaat. Deze zaken staan echter niet ter discussie. Verzoekster beweert echter dat zij haar asielaanvraag staven, doch toont niet aan op welke manier dit het geval zou kunnen zijn.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde asielaanvraag.

De neergelegde documenten (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Verzoekster kan verder niet worden gevolgd waar zij daarnaast laat uitschijnen dat haar loutere profiel zou volstaan om in haar hoofde het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

Verzoekster verwijst daarnaast naar het verhoogde risico dat soennieten in Bagdad lopen om slachtoffer te worden van bepaalde gewelddaden. Waar op basis van de informatie in het administratief dossier kan worden aangenomen dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, dient echter te worden opgemerkt dat verzoekster niet aantoont en dat uit de voormelde informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoekster, louter ingevolge het gegeven dat zij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid aldaar, zou dreigen te worden vervolgd of geïnterviewd. Dit vindt bevestiging in het gegeven dat verzoekster in de laatste periode waarin zij in Irak verbleef (2012 tot eind 2014) geen (geloofwaardige) problemen ondervond. Verzoekster toont aldus niet aan dat zij louter ingevolge haar profiel als soenniet problemen zou riskeren bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst.

Waar verzoekster aangeeft dat zij een alleenstaande vrouw is met twee zoontjes wordt opgemerkt dat zij gevlucht is met het vliegtuig naar Turkije en dat haar echtgenoot daar nog steeds aanwezig is en volgens verzoeksters eigen verklaringen in afwachting is van "het resultaat" van verzoekster om in het kader van gezinshereniging naar België te komen (stuk 6, gehoorverslag, vragen 58-60). Derhalve kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster het profiel heeft van een alleenstaande vrouw.

De enkele verwijzing naar het gegeven dat zij in Syrië door UNHCR als vluchteling werd erkend, dat nergens uit blijkt dat zij niet meer de status van erkend vluchteling zou genieten, dat haar echtgenoot advocaat is en met de Amerikanen werkt en dat haar echtgenoot in 2005-2009 bedreigd werd, doet geen afbreuk aan de concrete vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde terecht als volgt:

"In de mate dat u verwees u naar uw problemen uit het verleden dient het volgende te worden opgemerkt. In 2005 vluchtte u naar Syrië en dit omwille van het sektarische geweld. U werd er erkend als vluchteling en verkreeg een verblijfsvergunning in Syrië. Einde 2007 zou u vanuit Syrië naar Zweden zijn gevlucht, waar u een asielaanvraag indiende. Deze werd afgewezen. In februari 2009 zou u dan ook vrijwillig teruggekeerd zijn naar Irak, waarna u onmiddellijk terug naar Syrië doorreisde. U werd hier opnieuw erkend als vluchteling door UNHCR en bekam opnieuw een permanente verblijfsvergunning (zie gehoorverslag CGVS, vragen 107-134). Uw vluchtmotieven van 2005 en later in 2009 hadden hun oorzaak in de algemene onveilige situatie als gevolg van het sektarische geweld (zie gehoorverslag CGVS, vraag 108). Uw verklaringen getuigen evenwel niet van een persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U leidde een stabiel leven in Syrië, kon uw kinderen naar school laten gaan en kwam in het algemeen niets tekort (zie gehoorverslag CGVS, vraag 137). Omwille van de onveilige situatie als gevolg van de burgeroorlog in Syrië besloot u echter om in juli 2012 terug te keren naar Irak (zie gehoorverslag CGVS, vraag 139).

In verband met de problemen van uw echtgenoot die hij in het verleden als advocaat kende, dient het volgende te worden opgemerkt. Van 2005 tot 2009 zou hij regelmatig hebben samengewerkt met zijn schoonbroer dewelke opdrachten uitvoerde voor de Amerikanen, meerbepaald in de groene zone. In deze periode zou uw echtgenoot regelmatig dreigtelefoontjes hebben gekregen. Hoewel u er het fijne

niet van afweet, kon u wel zeggen dat deze bedreigingen ophielden van zodra uw echtgenoot niet langer betrokken was bij de uitvoering van de contracten voor de Amerikanen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 202-214). Wat er ook van zij, voor uw echtgenoot waren deze dreigementen niet van aard om het land te ontvluchten. Immers, toen u in 2005 voor het eerst naar Syrië vluchtte, zou uw echtgenoot u niet hebben vervoegd. Hij zou gewoon verder zijn blijven werken in Irak (zie gehoorverslag CGVS, vragen 121-125). Men kan dan ook bezwaarlijk spreken van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw echtgenoot voor wat betreft de periode 2005-2009.”

Uit de door verzoekster voorgehouden stelling dat zij in Bagdad slechts twee jaar en half in gebleven, kan geenszins een bijzonder kwetsbaar profiel worden afgeleid.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

In dit kader blijkt uit zowel de door verzoekster aangereikte informatie als de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van

sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen, dat de scholen open zijn en dat het schoolbezoek stabiel sinds 2006. In tegenstelling met wat verzoeker doet gelden, vormt dit weldegelijk een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie aldaar van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, de stad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan immers worden aangenomen dat het openbare leven hieronder zou lijden en dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald. *In casu* blijkt dit echter niet zo te zijn.

Verder is er in Bagdad gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad bovendien opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven.

Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert of minstens een terugkeer aanvraagt naar Bagdad bovendien fors gestegen. Waar verzoekster beweert dat niet zou worden vermeld om hoeveel mensen het gaat, dient te worden opgemerkt dat haar betoog feitelijke grondslag mist nu deze informatie weldegelijk is opgenomen in de landeninformatie in het administratief dossier. Eveneens mist de bewering feitelijke grondslag dat er geen bronnen zouden zijn die wijzen op vrijwillige terugkeer. Dergelijke bronnen zijn immers wel opgenomen in de voormelde landeninformatie. Verzoekster kan bezwaarlijk worden gevolgd waar zij poneert dat de gestegen vrijwillige terugkeer geen aanwijzing geeft inzake de vraag of de situatie in Bagdad al dan niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Indien deze Bagdadis zelf van oordeel waren dat de situatie er dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan immers worden aangenomen dat zij niet zouden (willen) terugkeren naar hun regio van herkomst. De verwijzing naar de mogelijke motivatie, levensomstandigheden en eindbestemming van de betrokkenen doet hieraan geenszins afbreuk. De e-mails die verzoeker in deze bijbrengt zijn volledig gebaseerd op de verklaringen van de betrokken personen. Deze enkele personen en de e-mails omtrent hun verklaarde reden van terugkeer kunnen bovendien bezwaarlijk geacht worden representatief te zijn voor alle personen die besloten terug te keren naar Bagdad. Het artikel van *de Morgen* verhaalt over de terugkeer, op één dag, van meer dan 100 Irakezen naar Bagdad en over de ontgoocheling in België die (minstens bepaalde van) deze personen ertoe aanzette terug te keren naar Bagdad. Ook dit artikel doet geen afbreuk aan het voorgaande. Indien de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat de loutere ontgoocheling in de wijze waarop deze personen

in België werden onthaald er niet toe zou leiden dat zij vrijwillig zouden willen terugkeren naar deze stad.

De door verzoekster bijgebrachte informatie betreffende het bouwen van een muur rond Bagdad wijst er niet op dat er in Bagdad actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk, in het arrest waarnaar verzoekster *nota bene* zelf verwijst, op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn (AA (*Article 15(c)*) Iraq CG, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.).

Daarnaast heeft het EHRM zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, § 53, § 54, § 55).

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF